

Кръстьо Станишев

Жалостивата
слънчогледова пита

Имаше една висока червена къща. Имаше един висок червен балкон. Имаше една обикновена слънчогледова пита.

Балконът беше покрит и точно под покрива, до червената тухлена стена, на перваза на прозореца стоеше подпряна до стъклото слънчогледовата пита.

Зад стъклото, вътре в жилището, живееше човекът, който донесе и подпря до прозореца слънчогледовата пита. Искаше да я гледа, за да си мисли, че студената зима ще свърши, че отново ще дойде лятото и той отново ще излезе наред полето, където ще светят отново тревите и дърветата, птиците и небето. Затова беше откъснал слънчогледовата пита, която сега живееше на покрития балкон.

Отсреща в гората живееше врабчето Ванко.

Ванко беше едно обикновено градско врабче, весело и дружелюбно, безгрижно и може би малко лекомислено.

Наваля сняг, зафуча мразовитият вятър и започнаха тежки дни за Ванко.

От ранна сутрин, когато отгърсваше заснежените си криле и литваше да си търси храна, до късна вечер, когато се връщаше в гората, за да се сгуши за сън, където се случи – ту в някой закътан клонак, ту в някоя изоставена хралупа.

Но съмнеше ли се, неговото малко стомахче почваше да пици, сякаш вътре вреше някакво невидимо чайниче. Тогава врабчето Ванко се измъкваше от временния си подслон, оглеждаше със сънливите си очи заснежените дървеса и разбираше, че започва нов тежък ден.

Трябваше отново да лети до някое близко село, да се вмъкне в някой обор и там най-унизително да подскача покрай краката на коне и крави, за да клъвне сламчица или зрънце – жалки случайни останки от чужда трапеза.

Понякога не откриваше нито сламчица, нито зрънце и отлиташе към кошарите на овцете, за да търси там.

Ванко беше гордо градско врабче и мъчително понасяше ежедневното унижение да подскача, търсейки останки от чужда трапеза...

Всички дни си приличаха до онази сутрин, когато кацна на високия покрит балкон и впери широко отворените си очи в кръглата слънчогледова пита.

Сърцето му туптеше бързо-бързо, Ванко не чуваше пищенето на невидимото чайниче в малкото си стомахче, гледаше учудено и радостно, сякаш зимата бе свършила.

– Здравей! – прошепна слънчогледовата пита.

– Ддд-добро утро! – заекна Ванко.

– Радвам се, че най-сетне ме забеляза! – каза отново тихичко слънчогледовата пита. – Виждам те всяка сутрин как излиташ в тази тънка дрешка и ми е жал за тебе. Студена е зимата и сигурно животът ти е много тежък... Мисля си дали не мога да ти помогна... Тук, при мене, на покрития балкон, е закътано, от човешкото жилище идва топлина...

– Благодаря ти! Много си добра! – развълнувано промълви Ванко. – Сега моят живот наистина е тежък, но ще изтърпя до пролетта, когато пак ще грее по цял ден слънцето. А пък когато дойде лятото...

– Ех, лятото!... – също развълнувано промълви слънчогледовата пита.

– Мога ли всеки ден да идвам тук, при тебе, за да те... гледам? – нерешително попита Ванко.

– Идвай! Тук не е студено, както отсреща в гората! Идвай! Ще си говорим за лятото...

– Когато те гледам, ми става леко и радостно! – прошепна Ванко. – А сега... ще си тръгна.

– Защо бързаш? – попита слънчогледовата пита и тутакси сама си отговори: – За да търсиш храна! Да, ти си от съществата, които имат нужда да се хранят... Затова животът ти е тежък.

– За две-три зрънца трябва да се шурам по цял ден из полето... – въздъхна Ванко.

– Ех, полето!... – въздъхна мечтателно слънчогледовата пита. – Обичам полето! Там се родих, там живях, по цял ден гледах слънцето!... Колко е хубаво да гледаш слънцето!...

– Хубаво е! – съгласи се Ванко. – Но... аз отлитам! Довиждане!

Слънчогледовата пита едва кимна за сбогом, защото си шепнесе унесено: „Колко е хубаво!... Ах, колко е хубаво!...“

Тя не забеляза как новият ѝ приятел се изгуби в студения въздух. Но унесът продължи само няколко мига.

Като изневиделица подобно на захвърлена от някого топка тупна леко на балкона не какво да е, а тъкмо отлетелият само преди няколко мига Ванко.

Слънчогледовата пита трепна уплашено. Нейният приятел се сви в долния ъгъл на покрития балкон и тихичко простена.

– Какво има? Какво се е случило? Жив ли си? – жалостиво занарежда слънчогледовата пита.

– Ох! Жив съм! Жив съм!... Едва долетях обратно! – вдигна главичка Ванко и погледна малко поуспокоен. – Добре, че смогнах...

– Какво си смогнал? – също поуспокоена запита обитателката на покрития балкон, защото видя как нейният приятел подскокна и застана до нея, на перваза на прозореца. Но тъкмо в този миг тя потреперя със сухите си малки листа, защото видя провисналото му крило.

– Едно лошо момче ме замери с корава снежна топка! Не е счупено! Само е навехнато! – обясни спокойно Ванко. – Не е страшно!

– Но ти няма да можеш да летиш! – извика жалостивата слънчогледова пита. – Това е много лошо за тебе!

– Не е страшно! За седмица-две или най-много за три крилото ми ще се оправи и пак ще летя! – успокои я Ванко. – Ще изтърпя седмица-две или най-много три! Аз съм търпелив! Не е страшно!

– А зрънца? Къде ще намериш зрънца? Тук има ли зрънца? – И без да дочака отговора на своя пострадал приятел, слънчогледовата пита изкрещя възторжено: – Разбира се, че има! Тук има много-много зрънца! Погледни ме добре!

Ванко погледна съвсем отблизо развълнуваната си приятелка, която му рече:

– Какво виждаш?

– Виждам... виждам... – започна да заеква Ванко. – Виждам... много-много зрънца!

– Всичко е наред! Ти си спасен! – отсече слънчогледовата пита.

– Но... зимата е дълга. Седмица, две или три... А като изкълва зрънцата ти, ще погрознееш. Няма да бъдеш същата красива слънчогледова пита!... – прошепна тъжно Ванко.

– Можеш да кълвеш колкото си искаш! Ще оздравее крилото ти и ще дочакаш пролетта! Всичките зрънца са за тебе! Вече няма да ходиш да дириш останки от чужда трапеза!

– Колко си добра! – прошепна още веднъж Ванко.

– Ще ми оставиш само едно-единствено зрънце... Едно-единствено... – все още развълнувано обясняваше обитателката на покрития балкон. – Когато се стопят снеговете, когато Духне развигорът и земята стане топла, ще те помоля за една голяма услуга...

– За тебе съм готов на всичко! – предано извика Ванко.

– Ще те помоля да отнесеш моето единствено зрънце в полето. Ще го пуснеш в пръстта и аз ще бъда много-много щастлива... Защото мое-то единствено зрънце няма да изчезне! След време то ще се превърне в красива слънчогледова пита!

– Красива като тебе! – промълви Ванко.

След тези думи той клъвна три зрънца, зиморничаво се сгуши до

слънчогледовата пита и затвори очи.

Искаше му се да заспи, за да види хубав сън, да види синьо небе, златно слънце и едно голямо-голямо поле, сред което свети като малко слънце една красива слънчогледова пита.

КРАЙ

© Кръстьо Станишев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9208>]